

Megszégyenítő büntetések: népítélet

No de osztan vót történelem: mé' zsúpos iskola vót abba' az időbe', akit kigyútot a Matúz nevezetű ember. Egy másik, Éliás Ferenc, este ment ökröt legeltetni, oszt ahogy ment át a hídon, meglátta, hogy az iskola füstöl, a Matúz meg szalad el. Éliás bácsi oszt elfogta őt, osztan gyűlés vót a bíróná' és elvitte őtet oda a bíróho'. Aszongya:

– Emberek! Csináljatok Matúzzal amit csak akartok, mer' kigyútotta az iskolánkot!

Hát templom nem vót, de harangláb vót, bekerített harangláb: éccakára oda zárták be Matúzt. És döntöttek, hogy Matúz, ha meggyútotta az iskolát, élve hagyítják a tűzbe. Úgy is történt, raktak egy nagy tüzet – Matúz-gödrinek híjják azt a helyet a régi temetőné' –, őt meg élve behagyították a tűzbe. De lábon fogva húzták, úgyhogy a feji a földön kopogott, oszt közbe' meg harangoztak, oszt kérdezte:

– Emberek! Kinek harangoznak?

– Neked, te kutya! Lelked válságára, amé' meggyújtottad az iskolát!

Hát úgy is vót osztan, tényleg élve behagyították a tűzbe. De odament a mester úr, a tanító – akkor mester úrnak hítták:

– Emberek! Mit csináltak maguk?

– Hát porkolunk! Ha ő kiporkolta az iskolánkot, akkor mink őt porkoljuk!

Aztán a tanító adott tanácsot nekik, mer' akkor is vót má' bíróság, hogy derítsék ki, hogy ki kezdeményezte, vagy kit büntessenek meg ezért, hogy őt megégették. Hát az egész falu magára vállalta:

– Egyöntetűleg mink határoztunk, hogy a Matúzt megégetyűk!

Hát épült oszt kőbő' iskola, az oszt tartott soká, egész a harmincas évekig, a harmincas évekbe' oszt építettek új iskolát. A tanítónak ugye vót földje, mer' kántortanító vót, aki kapott földet, hát oszt ott tartotta az állatkákot a régi iskolába'. Ez még az ezernyolcszáz évekbe' történt. Azt a helyet, ahol megégették, azóta oszt úgy híjják, hogy Matúz-gödri. Má ezek a fiatalok nem tudják, de mink, akik mé' emlékezünk, vagyunk mé' vagy hatan, akik tугyuk, hogy mellyik az a Matúz-gödre.